

das ja ni hilja mulle wöörald tulnud? Eks ja ei wöinud warreminne tulla. Tulle agga minno järel, ma ellan al."

Warras olli nago melest ärra ja tum otsekui falla, agga ta piddi tallopoia järel minnema, käs jo ele olli läinud ja jättis fotti seidma.

"Ei mitte," ütles tallopoeg, "ma pannun, wötta fotti ennefase."

Warras ei tahtnud mitte.

"Wötta fasa," hüdis jälle tallopoeg, "egga ta posse minno pärralt."

"Se on teie omma," ütles warras ekkitades.

"Ei mitte," wästas tallopoeg, "je willi on Jummala pärralt, kes sedda mulle laenulds on annud. Sa ei posse sedda mitte minno, waid Jummala käest warrastanud. Sa tunned ommetigi seitõme käsko?"

Weel issa panni warras wästo, agga ei aitand middagi, ta piddi ketti wötma ja

alla kandma. Wärrisjedes tulli temma trevpid alla ja astus tallopoia tuppa.

"Werrenaene! to rutto leiba, wöid ja öllud", hüdis tallopoeg, "meie olseme ühhe wööra sanud." Naene tulli, terretas lahkeste, walmistas lauda ja panni need nimmetud road peale.

Agga wööral ei olnud mitte föma išso.

"Eks ja ei hakka föma?" ütles perremees.

Agga wööras wangutas peaga, seit kuidas olleks wöinud ta jutäie alla jada? Qui mitte perremees ni lahke temma wästo ep olleks olnud! Wimaks hakkas ta föma ja toit mikkis temmase selle kohkumisse järel parrem, kui ta išji olleks arwanud. Tallopoeg aiaš ka ni lahkeste temmaga jutte, kui ial sõbber sõbraga wöib räfida, küüsids ta naese ja laste järel ja kusis haleda süddamega, kui ta omma waesussest ja toidusse murredest temmase räkis.

Kui said fönid, siis olleks wööras hea melega ni kaugel kui wöimalik sealt ärra